

PORIN KIRKKOSANOMAT

Joulunumero

4-1974

Porilainen perhe lähdössä lähetystyöhön Taiwaniin

Kuusi matka-arkullista välttämättömyksiä tavaraa, vaatteita, lastenhoitotarpeita, liinavaatteita, huopia jne. on jo lähtenyt laivalla kohti Taiwania. Tapaninpäivänä matkustavat perässä Ainsa ja Väinö Raitakari neljän lapsensa kanssa. He ovat menossa Taichungin kaupunkiin Taiwaniin, jossa lähetystyö alkaa kiinan kielen opiskelulla.

Raitakarien perhe siunataan työhönsä 19. päivänä joulukuuta ja muutamaa päivää myöhemmin on lähtö edessä. Koskaan aikaisemmin ei Suomen Lähetysseura ole lähettänyt nelilapsista perhettä ensimmäiselle työkaudelle. Mukaan lähtevät Ainsa ja Väinö Raitakarin lisäksi 4,5-vuotias Jaakko, Taiwanissa kaksi vuotta täyttävä Ismo ja vajaan puolen vuoden ikäiset kaksoset Suvi Maaria ja Salla Tuulia.

Edessä on melkoinen matka neljän lapsen kanssa toiselle puolelle maapalloa, vaikka matka lentokoneella sujuukin vajaan kahdessa vuorokaudessa. Takana taas ovat monet valmistelut matkaa varten. — Valmisteluissa on ollut Herra mukana, sanoo Väinö Raitakari. Ihmeellisellä tavalla on järjestynyt Taiwanista kalustettu koti ensimmäisen vuoden ajaksi.

— Taiwanissa radiotyötä tekevä Sten Virtanen perheineen on kahden vuoden kielikoulussa olon jälkeen menossa lomalle. Kun he saivat kuulla meidän olevan tulossa, he tahtivat luovuttaa talonsa käyttöömmeh. Talo on astioita myöten täysin kalustettu, ja sijaitsee vastapäätä kielikoulua, jota mekin aluksi käymme, Väinö Raitakari kertoi. Vielä kävi niin, että perheellä oli kristitty apulainen, joka lupautui jäämään hoitamaan myös Raitakarien lapsia ja tekemään taloustöitä.

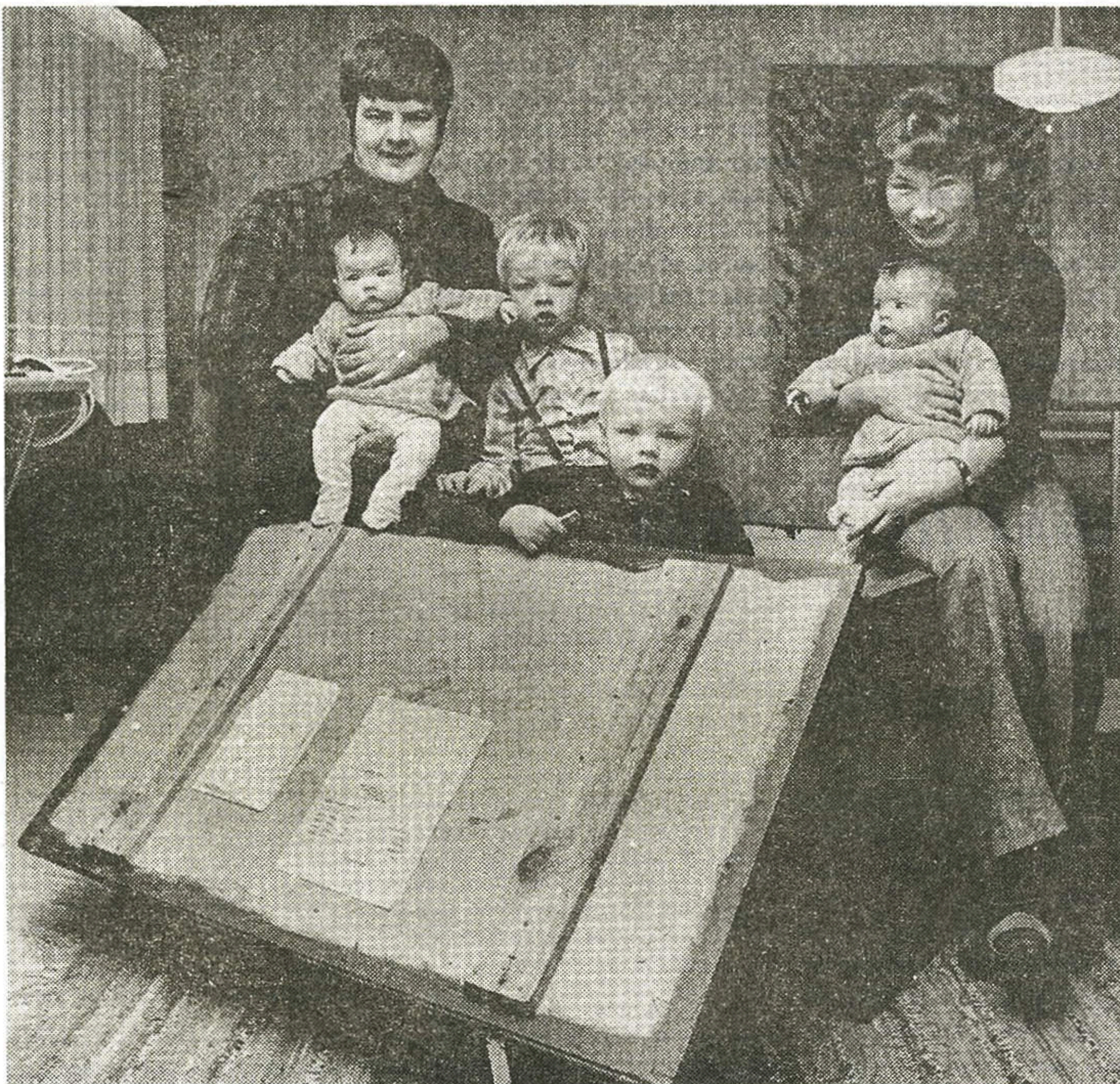
Turha oli myös huoli siitä, miten saada oma talo vuokralle. — Tuttu kristitty pariskunta haki juuri asuntoa, kun ilmoitin talon vuokralle. Näin heilläkin on nyt katto päänsä päällä ja valmiiksi kalustettu koti asuttavanaan.

Aluksi kaksi vuotta kielikoulussa

Taichungin kaupungissa Raitakari joutuvat olemaan kahden vuoden ajan opiskelemaan kiinan kieltä. Tämä on välttämättömyys, sillä kielitaidottomana ei lähetystyötä voi tehdä. Kieli on lisäksi monimutkaista, ja siksi sen opiskeluun kuluu huomattavasti aikaa.

— Työntekijöitä tarvitaan Taiwanissa kipeästi, ja voi olla, ettemme saa olla täyttä kahta vuotta kielikoulussa. Niin pian kuin olemme oppineet edes välttävän kielitaidon, siirrymme Taiwanin eteläosassa sijaitsevaan Pingtungiin, jossa on kansainvälinen polio- ja tubilasten sairaala.

Ainsa Raitakari, joka on ammatiltaan hammaslääkäri, hoitaa sairaalan noin 200 polioliapsen hampaita. Sähköinsinööriksi opiskelleen Väinö Raitakarin tehtäviksi tulevat sairaalan teknillisten laitteiden hoito ja huolto sekä Suomen Lähetysseuran Taiwanin kentän kirjanpityt. Lisäksi Pingtungissa on lähetysseuralla studiolaiteet, joilla tehdään kristillistä radio-ohjelmaa. Väinö Rai-

Tämä matka-arkku on käynyt jo useita kertoja Ambomaalla, mutta ensimmäistä kertaa se nyt on menossa Taiwaniin. Ainsa Raitakarin sylissä on Suvi Maaria ja Väinö Raitakarin kannateltavana on Salla Tuulia. Jaakko ja Ismo ovat kivunneet matka-arkkuun leikkimään.

takari hoitaa ja huoltaa myös nämä laitteet.

Valmistautumista koko syksyn ajan

Elokuun alusta asti on Väinö Raitakari käynyt lähetyskurssia Helsingissä. Luennot hän on äänittänyt, sillä Ainsa Raitakari ei kaksosyttyjen hoidon vuoksi voinut lähteä kurssille. Vanhempi perheen miehenalusta, Jaakko, on Ainsan työn helpottamiseksi ollut isän kanssa Helsingissä.

— Lähetyskurssi poikkeaa kokonaan muista koulumuodoista, sillä siellä ovat lapset mukana tunneilla. Onhan Ainsakin sentään ollut kahdesti mukana viikon ajan, mutta silloin minä olen ollut Porissa lapsia hoitamassa. Luennot Ainsa on kuitenkin voinut kotona kuunnella äänittämiltäni nauhoilta, Väinö Raitakari kertoi.

Lähetyskurssi on varsin monipuolinen. — Oppiaineina ovat mm. lähetystyöhistoria, sielunhoito, kristinoppi ja jokin vieras kieli, tavallisesti englantia, mutta muutamat opiskelevat lisäksi ranskaa, portu-

galia, dongaa tai urdua. Lisäksi opiskellaan Raamattua, josta erityisesti Markuksen evankeliumi, psalmit ja ilmentyskirja luetaan sanataarkasti ja muut osat kursoorisesti.

Myös aivan käytännön asioita opitaan. On osattava antaa tarvittaessa ensiapua, on osattava käyttää kameraa, tunnettava oman lähetyskenttensä lisäksi muut lähetyskentät jne. — Kurssin opettajina toimivat vanhemmat lähetystyöntekijät pystyvät lisäksi antamaan käytännön neuvoja ja ohjel-

ta, joita ei muuten mitenkään tietäisi. Niinpä monin paikoin lähetyskentillä joudutaan esimerkiksi juomavesi aina keittämään ennen juomista. Tämän tapaiset neuvot ovat ensikertalaisille varsin tarpeellisia, Väinö Raitakari totesi.

Lähetystyölle on uhrattava aikaa

Ainsan ja Väinön opiskelu- ja kodinhoitotöitä ovat syksyn aikana olleet jakamassa Porissa toimivan nuorten aikuisten piirin jäsenet. Nuorten aikuisten piirissä Ainsa ja Väinökin ensimmäisen kerran tapasivat. Molemmilla oli lähetysasia lähellä sydäntä, ja juuri lähetystyö heidän tiensä siten yhdistikin. Nyt ollaan lähdössä lähetyskentälle kuusihenkisenä perheenä.

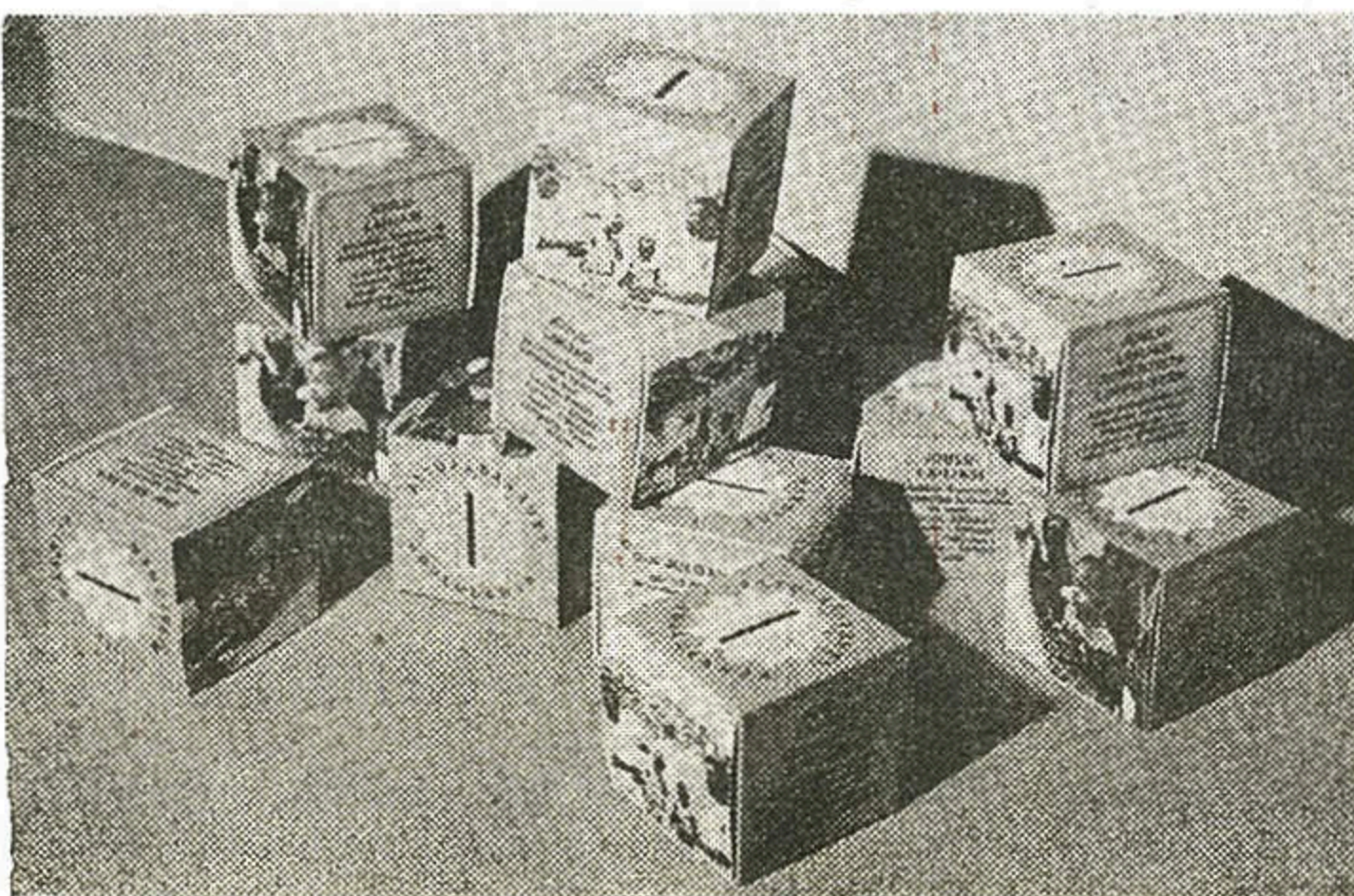
Ainsa haki lähetyskurssille ensimmäisen kerran jo vuonna 1968. Hänet hyväksyttiin, mutta äidin äkillinen kuolema esti Ainsan lähdön. Seuraavana vuonna Ainsa ja Väinö perustivat perheen, mutta lähetysasia ei jäänyt mielestä. Väinö toimi Keski-Porin seurakunnan lähetystoimikunnassa. Halu lähetyskentälle lähtöön eli koko ajan. Vielä kerran oli tie nousta pysähtymään, kun tyttäriä syntyi yllättäen kaksi. Lähetyskurssille ei näin suurta perhettä voitu ottaa, mutta sovitellen kaikki kuitenkin lopulta järjestyi.

Ainsa ja Väinö ovat molemmat syntyjään porilaisia, ja tulleet uskoon kotikaupunkinsa seurakunnan piirissä. Lähetystyöhön lähtemisen syyksi Väinö sanoo, että hänen mieliajatuksenaan on ihmisen kokonaisvaltainen auttaminen.

— Ei riitä, että ihmisille annetaan vain ulkoista apua, esimerkiksi hoitoa tai joitakin laitteita, vaan on annettava myös sisäistä apua, jotta ihminen oppii auttamaan itse itseään.

— Lähetystyölle on myös uhrattava aikaa, toimipa lähetyskentän hyväksi sitten kotiseurakunnassaan tai lähetyskentillä. Lähetystoimikunnassa ollessani huomasin, etteivät monetkaan seurakuntalaiset halua uhrata aikaansa lähetystyölle. On helppo antaa rahaa lähetyskentän hyväksi, ja rahaa toki tarvitaan, mutta toivoisin, että yhä useammat antaisivat myös aikaansa. Lähetystyöllä on Porissakin useita uskollisia tukijoita, jotka työskentelevät monin tavoin lähetyskentän hyväksi, mutta uusia lähetystyölle aikaansa uhraavia seurakuntalaisia myös tarvitaan, Väinö Raitakari sanoi.

Meille kaikille...

"Teille on syntynyt Vapahtaja." Nämä sanat kuuluvat meille kaikille, asuimmepa missä tahansa, vietimmepä joulua miten tahansa. Olimmepa sitten perhepiirissä tai matkoilla, yksin tai yhdessä toisten kanssa, työssä tai työttöminä, murhehuoneessa tai ilosalissa, terveenä tai sairaina... meille kaikille on syntynyt Vapahtaja.

Seurakunnissamme toteutetaan jälleen Joululahja lähetystyölle -keräys. Värikkäiden koteloitten jako aloitettiin adventtina ja keräysaika päättyy loppiaisenä. Tule mukaan valmistamaan joulua Aasian ja Afrikan kodille! Jo yksi markka voi olla jollekin porras sairaudesta ja kuolemasta elämään, nälistä juhla-ateriaan. Auta evankeliumin viemistä eteenpäin. Sen voit tehdä palauttamalla kotiisi tuodun lippaan jouluaaton ja loppiaisen välillä johonkin seurakunnalliseen tilaisuuteen, seurakuntasi kirkkoherranvirastoon tai vaikka lapsesi mukana päiväkerhoon. Samoin koteloita ottavat vastaan kaikki seurakuntien työntekijät. Lahjasi vie perille Suomen Lähetysseura, jolla on Aasiassa ja Afrikassa kaksi satua työntekijää — lääkäreitä, sairaanhoitajia ja opettajia, insinöörejä ja pappeja — auttamassa kaukaisia lähimmäisiämme.

Porin ev.lut. seurakunnat toivottavat siunattua jouluaikaa!

Teljän kirkkokuoro täytti kymmenen vuotta

Teljän kirkkokuoro vietti 10-vuotisjuhlaansa ensimmäisenä adventtisunnuntaina. Kuoron juhla-konsertti oli myös Teljän kirkossa ensimmäistä kertaa järjestetyn musiikkiviikon päätöstilaisuus. — Teljän kirkkokuoro perustettiin lokakuun 14. päivänä 1964 laulajien toivomuksesta. Kuoron johtajana on alusta alkaen toiminut kanttori-urkuri Heino Kantola. Tällä hetkellä kuorossa on yli neljäkymmentä laulajaa, joista kymmenen on perustajajäseniä. Koska Teljän seurakunnan pääkirkko valmistui vasta vuosi sitten, on kuoro ollut tavallaan ilman "kotikirkkoa" koko toimintansa ajan. Jumalanpalvelusmusiikin osuus kuoron ohjelmistossa on niin ollen jäänyt vähäiseksi ja kuoro on keskittynyt kantaattien ja muiden laajojen kuoroteosten harjoittamiseen. Juhlakonsertissaan kuoro esitti muun muassa Taneli Kuusiston Teljän kirkon vihkiäisiin säveltämän kantaatin. Aikaisemmin tänä syksynä Teljän kirkkokuoro esiintyi Keski-Porin kirkossa järjestetyssä kymmenen kuoron yhteisessä konsertissa, josta on yllä oleva kuva.

Raamatun vaikeita sanoja

HENGELLINEN

"Mitä vaikeata tuossa on?" kien kanssa. Porissa pidetään moni saattaa ajatella. Onhan runsaasti hengellisiä tilaisuuksia "hengellinen" tuttu. Sitä sia. Katsopa vaikka lauantain käytetään joskus runsaastikin. lehdestä! "Hengellistä" voidaan Toinen asia on, ymmärrämme- kö me sanan oikein. Eikö "hen- gellinen" olekin tuttuudestaan maailman juttuna. Kristillisyy- huolimatta jollakin tavoin epä- määräinen, hieman muodoton nyt ei ole hyvässä huudossa. Si- käsite?

Ennen yksikamarista edus- luna. Sen vastakohtana on re- kuntaa valtiopäiville kokoontui hevästi elämässä oleva solidaa- pappien hengellinen sääty rita- rinen osallistuminen paremman riston, porvarien ja talonpoi- maailman rakentamiseen.

"Hengellinen" — mitä se on?

"Hengellinen", kreikan sana ajaa syntinen ihminen Kristuksen pneumatikós, merkitsee sellaista, luokse. Kun luonnollinen ihminen joka on yhteydessä Jumalan Py- on saanut syntinsä anteeksi, hän Hengen kanssa pneuma hagi- on. Siksi "hengellinen" on todellis- ta mutta vastakohtana maailmas- sa luonnostaan olevalle eli "luon- molliselle". "Luonnollinen" myös henkisenä ja sielullisena asiana on tästä maailmasta, "hengellinen" on suoraan Jumalasta. Jumalan Pyhä Henki luo luonnollisen, nä- kyvän ja aistittavan maailman keskelle Jumalan todellisuuden. Näin ollen "hengellinen" ei suin- laan ole maailman ja elämän us- konnollinen syrjäseoppi vaan ainoa ja kestävä totuus, todellinen elä- mä. Tällaisena se on yhteensovit- tamaton "maailmallisen" ja "luon- mollisen" kanssa. Usein tästä jän- nityksestä on pyritty selviämään ajattelemalla, että "hengellinen" on samaa kuin vertauskuvallinen. Jeesus on tällöin ennen muuta esi- kuva. Kuitenkin "hengellinen" merkitsee elämän yhteyttä Kris- tuksen kanssa tässä ja nyt, todelli- sesti, Pyhän Ehtoollisen sakra- teen vilinä, kiireiden, oppimisen mentissa suorastaan ruumiillisesti. ja huvittelun kohinan keskellä.

Maailma ja luonnollinen elämä Tämä luonnollinen maailma kato- on Jumalan lain alaista. Laki pi- aa kerran ja tulee tuomittavaksi. tää yllä elämän järjestystä, osoit- Vain "hengellisellä" elämällä on taadeksi synnin ja tuomitsee tulevaisuus (1 Kor 15:46). Sielullis- en. Lain "hengellinen" tehtävä on nen ruumis kuolee. "Hengellinen"

kristitty nousee viimeisenä päivä- nä uudessa "hengellisessä", Juma- lan Pyhän Hengen kokonansa täyttämässä ruumiissa.

"Hengellinen" on Jumalan haas- te ja kutsu meille uuteen elämään. "Hengelliseksi" ihminen syntyy vain nöyrytyksellä parannukseen metänoia, joka on syntien tunnus- tamista ja hylkäämistä sekä uskoa Jeesukseen Kristukseen. Juuri tä- män vuoksi "hengellinen" on Ra- matun vaikea sana. Käytännön elämääme koskevista syistä.

Anssi Simojoki

Joulun kolminkertainen sanoma Jeesuksen tulosta

Toinen joulu

Sana joulu tulee ruotsin kielen sanasta jul, joka tarkoittaa pyö- rää. Pakanallisella ajalla kuvitel- tiin, että vuosi on valtavan suuri 360 vuorokauden mittainen pyörä. Sen pyörän jatkoskohta oli tämän uskomuksen mukaan vuoden pi- meimpänä aikana ja silloin vietet- tiin valon juhlaa päivän alkaessa jälleen pidetä. Mutta siitä huoli- matta, että joulun nimi on peräi- sin pakanuuden ajalta, sen sisältö on kristillinen, Jeesuksen tulo. Hän tuli pimeään maailmaan valo- loksi. Sen tähden hänen tuloaan juhliitaan vuoden pimeimpänä ai- kana.

Mutta ensimmäinen joulu ei vie- lä riitä. Jeesuksen tulo maailmaan ei hyödytä ketään ellei hän koe toista joulua, Jeesuksen tuloa ih- misen elämään. Ensimmäinen jou- lu on historiaa, toinen joulu tämän hetken todellisuutta. Jeesus halu- aa tulla jokaisen ihmisen elämään. Hän sanoo: "Katso, minä seison ovelta ja kolkutan; jos joku kuu- lee minun ääneni ja avaa oven, niin minä käyn hänen tykönsä sis- sälle." (Ilm. 3:20) Kun ihminen avaa sisimpänsä Jeesukselle ja ot- taa hänet vastaan Herrakseen ja Vapahtajakseen, hän kokee sisim- mässään todellisen joulun, Jeesuk- sen tulon. Lukiiani, oletko koke- nut tämän toisen joulun? Ellet vielä, voit kokea sen juuri nyt tätä lukiessasi. Avaa sisimpäsi Jeesuk- selle. Rukoukseen, että hän tulee elä- määsi ja koe, että oman lupauk- sensa mukaan hän tulee ja tekee sinusta Jumalan lapsen. Silloin tiedät, mitä on joulu tässä ja nyt.

Ensimmäinen joulu

Raamattu puhuu kolmesta Jee- suksen tulosta, kolmenlaisesta joulusta. Jeesus tuli maailmaan yli yhdeksäntoista vuosisataa sitten. Hän tuli pelastamaan syntehinsä kuollutta ihmiskuntaa. "Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikan- sa, ettei yksikään, joka häneen us- koo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä." (Joh. 3:16)

Jeesuksen maailmaan tulo merkit- si suurta uhrin; Jumalalla ei ollut kalliimpaa annettavaa kuin hänen poikansa Jeesus. Kun Jeesus tuli maailmaan ensimmäisenä jouluna, ikään kuin kappale Jumalan sydä- mestä revähti rikki ja heitettiin maailmaan ihmisten talttavaksi. Joka kerran, kun Jeesusta pilkat- tiin, pilkkasanat kohdistuivat suo- raan Jumalan sydämeen. Kun Jee- susta lyötiin, jokainen isku sattui Jumalaan. Kun Jeesus vangittiin ja häntä tutkittiin ruoskimalla, jo- kaisesta ruoskan iskusta vavahti Jumalan sydän. Kun Jeesuksen päähän painettiin orjantappuroista väännetty kruunu, sen piikit haa- voittivat Jumalan sydäntä. Risti- naulitsemisessa karkeat rauta- naulat lävistivät Jumalan sydä- men. Kun Jeesus koki, kuinka hän- nen päälle laskettiin maailman syntien paino ja hän koki ihmisten puolesta, mitä on syntien rangai- tus, murtui Jumalan sydän Jee- suksen huutaessa "Jumalani, Ju- malani, miksi minut hylkäsit?".

Miksi Jumala otti kestääkseen tällaisen kärsimyksen? Siksi, että hän rakasti ihmisiä liian paljon antaakseen heidän hukkuu. En- simmäinen joulu — Jeesuksen tulo maailmaan — on viesti Jumalan rakkaudesta syntistä ihmistä koh- taan.

Kolmas Joulu

Mutta Raamattu puhuu vielä kolmannestakin joulusta: Jeesus, joka kerran tuli maailmaan ja jo- ka tulee tänään ihmisen avoimeen sydämeen, on kerran tuleva tekos- sin maan päälle. Silloin hän ottaa luokseen jokaisen, joka on hänelle sydämensä avannut. Me emme tie- dä, koska hän tulee, mutta tie- dämme, että hän tulee.

Pelkäätkö Jeesuksen tulemistä, kolmatta joulua? Lukiiani, sen, jo- ka on kokenut toisen joulun — Jeesuksen tulon elämäänsä — ei tarvitse pelätä kolmatta joulua, Jeesuksen paluuta maan päälle. Vain se, joka on kokenut toisen joulun, voi iloita kolmannesta. Joulun täysi kolminkertainen sa- noma Jeesuksen tulosta tarjoaa mahdollisuuden kokea kolminker- taisen joulun. Sen kokemiseksi on välttämätöntä ottaa vastaan Jumalan joululahja, Jeesus Kri- tus, tässä ja nyt. Sen voit tehdä esimerkiksi rukouksella yksin- kertaista näin:

"Jeesus, tarvitsen sinua. Avaan tällä hetkellä elämäni oven sinulle ja vastaanotan sinut Herrakseni ja Vapahtajakseni. Kiitos siitä, että annat syntini anteeksi. Tule koko elämäni hallitsijaksi. Tee minusta sellainen ihminen kuin haluat mi- nun olevan."

Kalevi Lehtinen

Päiväkerholaisten "taidenäyttely"

Porin seurakuntien päiväkerholaisten piirustuksia ja askartelutöitä oli marraskuun puolivälis- sä runsaan viikon ajan nähtävänä Porin Suomalaisen Säästöpankin pääkonttorissa. Näytte- lyn työt oli kerätty Teljän kirkon kerholaisilta, joiden ohjaajina toimivat lastenohjaajat Armi Louhelainen, Ulla Vironen ja Päivi Järvenpää. Seurakuntien 1.700:sta päiväkerholaisesta kaikkiaan 200 esikouluikäistä lasta kokoontuu Teljän kirkon suojissa.

Kummius velvoittaa lapsen kristilliseen kasvatukseen

Rouva Lotta Rakeella on yhtä monta kummilasta kuin kädessä on sormia. Viidestä lapsesta hän on kolmea pitänyt sylissään kasteheikellä.

Lapsesta kolmas osa on kummia

Viiden lapsen kummi on rouva Lotta Rae, joka sanoo kokevansa kummitensa tavattoman velvoittavana asiana; onhan kummi todistamassa lapsen kastamista ja hänen ottamista seurakunnan yhteyteen.

Sanotaan, että lapsesta kolmas osa on kummia. Kaikki kummilapseni ovat työtovereiden lapsia, joten kummituteni perustuu tuttavuuteen ja ystävyyteen. Kun ajattelen omaa osuuttani kumminä, en varmastikaan ole onnistunut toteuttamaan sitä parhaalla mahdollisella tavalla. Omilla lapsillani sen sijaan on aivan esimerkiksi kummit. He ovat käyneet katsomassa lapsiamme ja nämä ovat aina olleet kummiensa luokse tervetulleita. Lastemme kummit ovat tosin myös sukulaisia, joten yhteyksiä on senkin takia tullut pidetyksi paremmin yllä.

Rouva Rakeen kummilapsat asuvat hajalla ympäri Suomea. Heillä on kaikilla hyvä koti, molemmat vanhemmat elävät ja taloudellisesti perheet ovat suhteellisen vakavaraisia. Lapsilla on samoin hyvät suhteet vanhempiinsa, joten kummille ei tällaisista asioista ole varsinaisesti jäänyt vastuuta. Yhteyksien ylläpito on ollut vaikeaa juuri eri paikkakunnilla asumisen vuoksi.

Kristillinen kasvatus riippuu kodin hengestä

— Jos kummilapsen koti hajoaisi, olisi mielestäni kummin velvollisuus silloin tarttua asiaan, koska lapsi on yhteiskunnalle aivan korvaamaton. Lapselle olisi tällaisessa tilanteessa mahdollisuuksien mukaan annettava sekä aineellista että henkistä tukea. Kummilapsen kristilliseen kasvatukseen puuttuminen sen sijaan riippuu niin paljon kodin hengestä. Omia periaatteitaan, sen enempää uskonnollisia kuin poliittisiaakaan, on vaikea mennä kenenkään kotiin tyrkyttämään, jos tietää niiden ärsyttävän vanhempia, sanoo rouva Rae. Hän kertoi toivovansa, että hänen kummilapsillaan olisi ihanteita — koti, uskonto ja isänmaa — joiden eteen he tekisivät työtä kasvaessaan aikuisiksi.

Rouva Rae piti tärkeänä sitä, että kummilapsista tulisi henkisesti tasapainoisia. Hän totesi, ettei ole niinkään merkittävää, mitä

ja millaisia heistä muutoin tulee, kunhan he eivät tavoittelisi elämässään pelkästään aineellista menestystä.

— Parhaassa tapauksessa kummin tulisi voida tarjota nuorelle ihmiselle paikka, jonne tämä voisi tulla luottavaisesti puhumaan asioistaan kaivatessaan ymmärtävistä kuuntelijaa.

Kummiudesta kieltäytyminen voi loukata vanhempia

— Kun lapset ovat pieniä, yleensä on tärkeää, että tervehdyskäynnillä on mukana jokin pieni lahja. Enimmäkseen kummius taitaakin olla aineellista muistamista. Olisi kuitenkin hienoa, jos kummi voisi tutustua kummilapseensa muissaakin yhteyksissä: voisi tehdä lapsen kanssa jonkin matkan, käydä elokuvissa tai puuhata jotakin muuta mukavaa yhdessä. Kummiuden merkitys tulee vähemmän korostuneesti esille silloin, kun sekä kummin että kummilapsen suhteet ovat muutenkin tekemisissä toistensa kanssa.

Kastelahjoista rouva Rae piti hyvänä lahjana kirjaa, johon vanhemmat voivat tehdä merkintöjä lapsen kehityksestä syntymästä kouluikänsä. Lahjojen antamisen ei kuitenkaan pitäisi olla kovin ylenpalttista eikä siitä saisi tulla kummille rasitusta. Itse hän on kerännyt kahdelle kummitytölleen lusikkasarjaa, muistanut heitä merkkipäivinä, jouluna ja vierailujen yhteydessä.

— Jos joku pyytää kummiä ja itse tuntee kummiuden mukanaan tuoman vastuun liian raskaaksi, mielestäni pitäisi silloin olla oikeus kieltäytyä kummiudesta. Käytännössä se ei tietenkään ole suotavaa, koska tällainen oman riittämättömyytensä tunnustaminen saattaa lapsen vanhempien mielestä olla loukkaus heitä kohtaan.

— Minusta tuntuu, että kummiuden merkitys nykyaikana on latistunut, kuten kaikki muutkin arvot. On vähän aikaa ylläpitää ystävyyssuhteita. Aikaisemmin, kun oli aikaa, käytiin katsomassa kummilasta, nyt katsotaan mieluummin televisiota, arveli rouva Rae.

Kummius on yhtä vanha perinne kuin kristillinen kirkko. Ruotsinkielinen vastine sanasta kummi tarkoittaa sananmukaisesti "hengellistä isää" tai "hengellistä äitiä". Kummi on henkilö, joka lasta kastettaessa nimetään yhdessä vanhempien kanssa vastuuseen lapsen kristillisestä kasvatuksesta.

Kastettavalla lapsella tulee kirkkolain mukaan olla vähintään kaksi kummiä, jotka ovat evankelisluterilaista uskoa tunnustavia, konfirmoituja ja ehtoollisella käyneitä. Ellei kastetoimituksessa ole kahta kummiä saapuvilla, tulee läsnä olla kuitenkin kaksi muuta todistajaa. Kummien tai todistajien läsnäolo on välttämätöntä, koska lapsi kasteen perusteella merkitään kirkonkirjoihin eli siis viralliseen väestörekisteriin.

Sen lisäksi, että kummien tai todistajien lukumäärä on kirkkolaissa säädetty, sillä on myös aivan raamatullinen perusta. Matteuksen evankeliumin 18. luvussa sanotaan: "Vielä minä sanon teille: jos kaksi teistä maan päällä keskenään sopii mistä asiasta tahansa, että he sitä anovat, niin he saavat sen minun Isältäni, joka on taivaissa."

Kummin velvollisuuksista lasta kohtaan kirkkolaki toteaa lyhyesti: "Lapsen kummit ja läheiset sukulaiset ovat velvolliset kukin kohdaltaan tukemaan lapsen kristillistä kasvatusta ja opetusta."

Käytännössä kummiuden ihanteellinen toteuttaminen on lainkirjaimesta ja hyvästä tahdosta huolimatta usein hyvinkin vaikeaa. Pysyvän yhteyden ylläpitäminen kummin ja lapsen välillä ei aina onnistu ja päivittäinen esirukouskin tahtoo unohtua. Kummiuden myönsivät vastuulliseksi tehtäväksi myös haastateltavamme, joilla on molemmilla useita kummilapsia.

Hyvä kummi on iloinen ja vakaa kristitty

— On ollut suurta pitää sylissään pientä lasta pyhällä hetkellä, kuunnella Jumalan suuria lupauksia, ylhäin kirjan lehdillä, uskoa ne todeksi pienen ihmistaimen elämässä sekä siinä ohella omistaa myös itselleen sanat: "Jeesuksen Kristuksen armo, Isän Jumalan rakkaus ja Pyhän Hengen osallisuus olkoon teidän kansanne nyt ja aina". Sellainen hetki on pyhä hetki, jossa siirrytään kuin ajasta läisyyteen: on kuin kohtaisivat ennen eläneet, nyt elävät ja tulevat ajan matkamiehet, sanoo rouva Eila Heino. Hänellä on viisi kummilasta, joista vanhin on jo yli kolmenkymmenen ja nuorin 10-vuotias. Kummin tärkeimmäksi velvollisuudeksi hän katsoi huolenpidon lapsen kristillisestä kasvatuksesta.

— Mielestäni on kuitenkin hyvin tärkeää, että kummi voisi olla myös lapsen ystävä. Usein on hyvin arka asia puuttua suoranaisesti lapsen kristilliseen kasvatukseen. Olenkin onnellinen siitä, että omat kummilapseni ovat saaneet kosketuksen kristillisyyteen omilta vanhemmiltaan.

Rouva Heino arveli olevansa itse hyvin huono kummitäti. Joulua

on se juhla, joka erityisesti herkistää mielen ajattelemaan myös kummilapsia. Muulloin kummi ja kummilapsat tavatessaan kertovat kuulumisia tavalliseen tapaan.

— Hyvä kummi on rakastava, rakastettava, lempeä, iloinen ja vakaa kristitty, jonka luokse kummilapsi voi aina mennä iloiseen ja murheeseen. Hyvä kummi haluaa ja pystyy helposti ja herkästi viemään keskustelun myös elämän perimmäisiin kysymyksiin, niin että nuori ihminen voi kokea turvallisuuden tunteen tämän kovin sekavan ja moniselitteisen elämän keskellä.

Kummilahjoista suosituin on hopealusikka

Kummilahjaksi Eila Heino on ensimmäiselle kummilapselleen antanut kastemekon, jollaista soita-aikana oli varsin vaikea saada. Nuorin kummilapsista on saanut lahjaksi kultaisen ristin kultaisessa ketjussa. Koska rouva Heino työskentelee kello- ja kultasepänliikkeessä, hän tiesi myös kertoa, että suosituin kummilahja on

edelleen hopealusikka, jonka takana on kaiverrettuna lapsen syntymätiedot ja nimi. Nykyisin ostetaan myös paljon erilaisia valokuvakehyksiä, kynttilänjalkoja, mukeja, lautasia ja pieniä kultaesineitä kaula- tai rannekoruiksi, joihin kaiverretaan lapsen nimi ja kastepäivä.

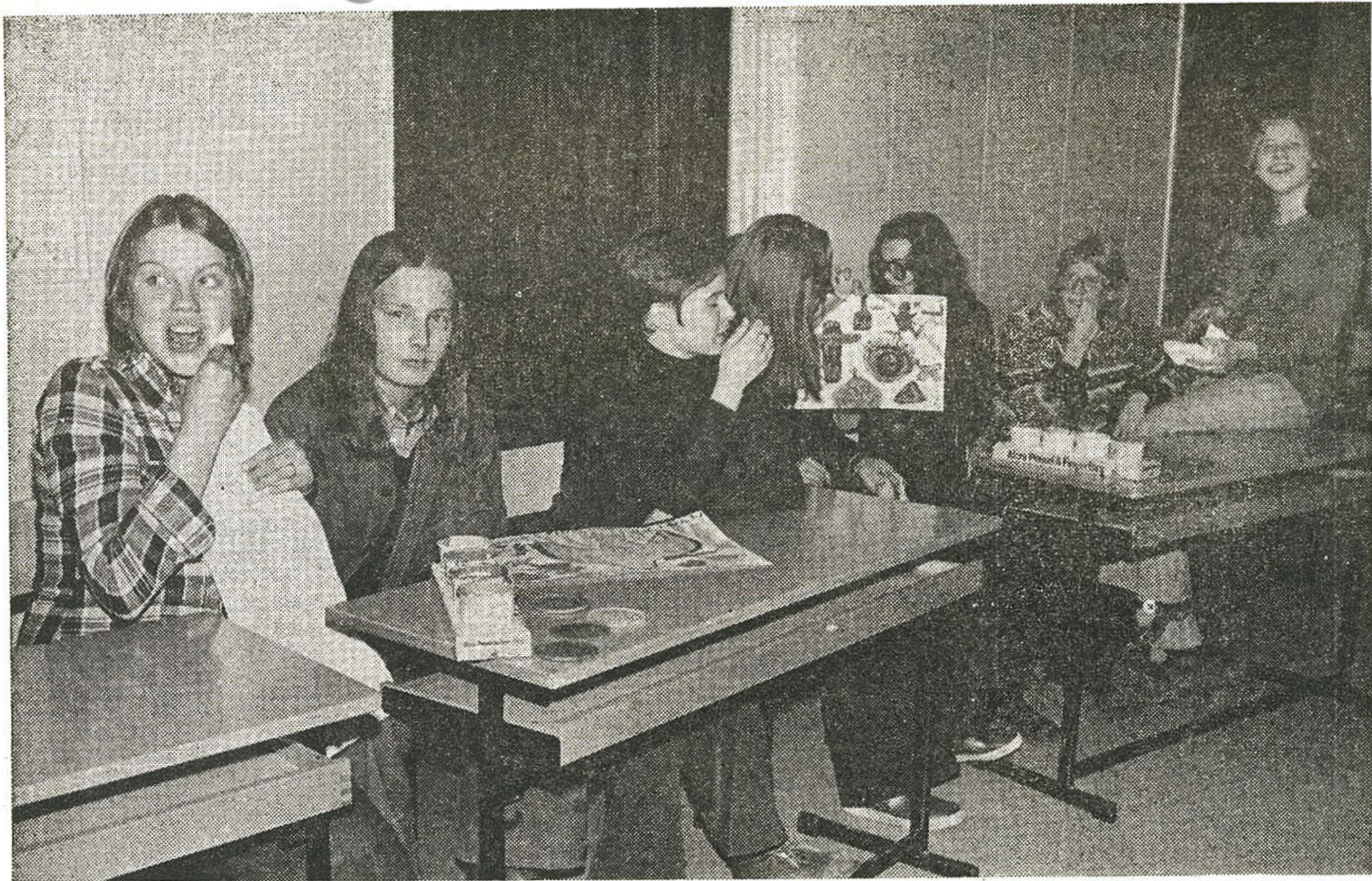
— Toivon sydämestäni, että omat kummilapseni oppisivat elämässään tuntemaan sen suurimmat arvot ja tajuaisivat, kuinka lyhyt elämä on ja kuinka pieni on ihminen. Kummilapsista tulee jokaisesta ehkä vuorollaan kummi. Samat siunaukset, joilla me heitä kannamme, saavat siivittää heidän ajatuksiensa pyhinä hetkinä ikuisuuteen, menneeseen ja tulevaan.

Rouva Heino sanoi, että jos syyistä tai toisista ei tunne voivansa ottaa vastaan kummin velvollisuuksia, pitäisi olla oikeus vastata pyyntöön kieltävästi. Kieltäytymistä ei kuitenkaan saisi perustella sillä, ettei ole taloudellisia mahdollisuuksia lahjojen antamiseen, koska se ei suinkaan ole tärkeintä.

— Lapsen kannalta suurinta on omistaa kultainen kummi, joka ehti ja myös muistaa uskollisesti rukouksin kummilastaan kaikissa elämän vaiheissa. Vaikka kummilapsi olisi unohtanut kumminsa, voi rukouksen siunaus saattaa häntä halki elämän rakastavan, uskollisen kummi-suhteen myötä.

Kummilahjoiksi sopivia esineitä joutuu rouva Eila Heino esittelemään työnsä puolesta päivittäin. Suosituin kastelahja on edelleen hopealusikka.

Rippikoulu-uudistuksessa on pyritty pääsemään eroon opettajakeskeisyydestä. Rippikouluopetus ei nykyisellään ole katekismuksen ulkolukua ja opettajan luennoimista kristinopin peruskysymyksistä. Nykyaikaisessa rippikoulussa käytetään opetuksessa muun muassa ryhmätyötä, jolloin nuorilla itsellään on mahdollisuus vaikuttaa oppimistapahtumaan. — Kuvassa rippikoululaiset ovat tehneet ryhmätyönä sormivärimaalauksia, joissa he kuvaavat omia näkemyksiään ehtoollisesta. Opetus jatkuu sen jälkeen töiden tarkastelulla ja sekä opettaja että nuoret yhdessä pohdiskelevat, millä tavoin nuoret ovat asian kokeneet.

Rippikoulu uudistuu:

Kristillisestä uskosta koko elämää kantava voima Toiminnallista tutustumista seurakuntaelämään

Syyskuussa alkoi rippikoulun pitulin lupaa saa ylittää 40 uuden kokonaissuunnitelman nuorta. Pienessä ryhmässä nuorille on mahdollista tutustua vuoden siirtymävaihetta, jona toisiinsa ja rippikoulun opettajiin. Rippikoulun onnistumiselle aikana luodaan puitteet uuden rippikoulun toteuttamiselle ja koulutetaan työntekijät. Nyt jo kaikilla rippikouluilla on yhteinäiset ulkoiset puitteet. Rippikoulun kesto on kaikissa rippikouluissa 80 tuntia. Samassa ryhmässä opettavien nuorten määrän olisi rajoitettava 25:een eikä se ilman tuomioke-

gelmiä, joita sitten yhdessä pohditaan.

Seurakunnan elämään tutustuminen tapahtuu toiminnallisesti. Nuoret saavat joko pienissä ryhmissä tai pareittain tehtäviä, jotka tutustuttavat heidät seurakunnan elämään ja toimintaan eri ikäisten ihmisten keskuudessa. Tutustumiskohteista nuoret laativat raportin, joka esitetään rippikoulussa. Jälleen pyritään siihen, ettei vain kerrota nuorille, mitä seurakunta tarjoaa, vaan annetaan rippikoululaisille mahdollisuus olla mukana seurakunnan toiminnassa.

Jumalanpalvelus ja siihen liittyen kirkkomusiikki ovat tärkeä osa rippikoulun opetusta. Jumalanpalvelus on seurakunnan yhteinen kokoontuminen, jonka yhteyteen nuoret pitäisi ohjata. Siksi rippikoulun aikana käydään jumalanpalveluksissa, mutta myös osallistutaan jumalanpalveluksen suunnitteluun ja toteutukseen siten, että nuoret saavat valita virret ja osallistua saarnan valmistukseen. Joskus nuoret voivat myös saarnata varsinkin leiririppikouluissa.

Seurakunnan yhteinen usko on kokoava loppujakso, jossa pureudutaan kristinuskon ydinkysymyksiin: Millainen on Jumala? Kuka Jeesus oli? Mitä ylösnousemus merkitsee? Mitä kaste ja ehtoollinen merkitsevät? Nyt kootaan yhteen se kristillisen uskon sisältö, joka on jo tullut esille aikaisemmin — tosin irrallisina palasina — nuorten elämänskysymysten ja seurakuntaan tutustumisen yhteydessä. Tarkoituksena on, että nuoret näkisivät uskon merkityksen omassa elämässään ja sen pohjalta oppisivat myös ymmärtämään seurakunnan yhteistä uskoa ja elämään seurakunnassa.

Raili Turtola

Nuorisonohjaajien asema rippikoulussa parantunut

Aikaisemman käytännön mukaan ei nuorisonohjaajia ole virallisesti hyväksytty rippikoulun opettajiksi teologien rinnalle. Perusteluna on ollut muun muassa koulutuksen riittämättömyys. Käytännössä nuorisonohjaajat ovat kuitenkin joutuneet toimimaan rippikouluutyössä ja hoitamaan myös opetus-tehtäviä. Etenkin leirimuotoisessa rippikoulussa on nuorisonohjaajien osuus ollut merkittävä.

Uudessa rippikoulun kokonaissuunnitelmassa nuorisonohjaajien asemaa on parannettu huomattavasti. He voivat nyt toimia rippikoulun varsinaisina opettajina samoin kuin teologit. Heidän tehtäviinsä kuuluu lähinnä rippikoululaisten tutustuttaminen seurakunnan toimintaan. Tämä opetus tapahtuu pääasiassa käytännön tilanteis-

sa. Tarkoituksena on ohjata rippikoululaiset osallistumaan aktiivisesti seurakuntaelämään. Leiririppikouluissa nuorisonohjaajat toimivat esimerkiksi leirin käytännöllisinä johtajina. Heidän tehtäviinsä voidaan sisällyttää myös ryhmänjohtajakoulutusta. Kaiken tämän ohella nuorisonohjaajat voivat toimia myös varsinaisessa opetus-työssä.

Nämä lisääntyneet tehtävät ovat omiaan jäsentämään nuorisonohjaajien työtä varttuneemman nuorison parissa. Samalla ne antavat uusia suuntaviivoja koko seurakunnalliselle nuorisotyölle. Mainitut tehtävät on tarkoitettu ottaa huomioon myös nuorisonohjaajien koulutuksessa. Tällöin tulevat kysymykseen sekä perus-, jatko-

että täydennyskoulutus.

Vanhemmat odottavat yhteydenottoa seurakunnan taholta

Porilaisessa Liljan perheessä rippikoulun alkamista. Tuntirippikoulu on ajankohtainen asia, koska vanhin lapsista on tämmän syksyn aikana käynyt rippikoulua.

— Poikamme lähti aivan omasta tahdostaan rippikouluun. Viime talvena yritimme kehoittaa häntä siihen, mutta ilmeisesti hän ei vielä silloin ollut kypsä lähtemään. Harkitsimme myös leirimuotoista rippikoulua, mutta halusimme kesäloma-ajan olla koko perheen kanssa yhdessä.

Maria ja Tuomo Lilja olivat tietoisia rippikoulu-uudistuksesta jo ennen poikansa

tuntimäärä on hyvä asia, koska lyhyt rippikoulu herättää usein vain kysymyksiä. Pidemmän

NUORTEN OMA PUHEENVUORO

Tämän syksyn aikana on rippikoulu-uudistuksen mukaisia ryhmiä kokoontunut kaikissa seurakunnissa. Erään ryhmän jäsenet kertoivat kokemuksistaan, odotuksistaan ja pettyksistään:

Rippikouluun tulemisen syitä

- kirkolliset asiat: äänioikeus, kirkollinen vihkiminen, kummioikeus
- vanhempien kehoitus
- oma-aloitteisuus
- halu saada tietoa kristinuskosta

Odotuksia

- virsien veisaaminen
- tiedon saaminen Jumalasta ja Jeesuksesta
- rippilahjat

Hyviä puolia

- ei mitään
- saa laulaa
- saa käsitöiden siitä, mitä uskonto on
- tulee vähän väriä elämään
- pääsee tekemisiin kristittyjen kanssa
- tutustuu uusiin ihmisiin
- mielenkiintoiset ryhmätyöt
- ryhmän yhteinen viikonloppuleiri

Huonoja puolia

- ei mitään
- rippikoulusta ei ole mitään hyötyä
- elämästä menee 80 tuntia hukkaan
- Raamatun lukeminen
- rippikoulu-uudistus

Yhteydet koteihin

- vanhemmat ovat osallistuneet näille järjestettyihin tilaisuuksiin
- kotona on keskusteltu rippikoulusta

Mihin uudessa rippikoulussa pyritään?

Rippikoulun tavoitteena on auttaa nuoria uskomaan Jeesukseen Kristukseen Vapahtajaan ja jäsentämään tämä usko omaan elämänsä kokonaisuuteensa siten, että he voivat kokea uskon koko elämää kantavana voimana. Nyt pyritään tietoisesti siihen, että usko nivaltyisi nuoren koko elämään. Varsinaisesti uutta on se, että opetuksessa lähdetään liikkeelle nuoresta ihmisestä, hänen tarpeistaan ja kysymyksistään sekä siitä nuorten ryhmästä, joka kulloinkin muodostaa rippikoulun. Nuorikeskeisyys ei ensisijaisesti liity opetuksen sisäl-

töön. Sisällöltään kaiken kirkon opetuksen, myös rippikouluopetuksen, tulee aina olla Kristuskeskeistä. Nuorikeskeisessä rippikoulussa opetus lähtee liikkeelle nuoren edellytyksistä, hänen tasoltaan ja ohjaa hänet Kristuksen luo. Tapahtumassa on kaksi keskusta: Kristus ja nuori ihminen. Usein aliarvioidaan nuorten odotukset rippikoulusta ja tarjotaan sellaista opetusainesta, joka ei rakenna nuoren henkilökohtaista uskoa. Ja kuitenkin nuoret odottavat keskeisesti kristillistä opetusta, mutta tavalla, jonka he ymmärtävät.

Mitä uudessa rippikoulussa opetetaan?

Uuden rippikoulun opetussuunnitelma tekee nuorten omista kysymyksistä: aikuiseksi kasvamisen vaikeudesta, johon liittyvät kysymykset vapaudesta ja vastuusta sekä oikeasta riippumattomuudesta, yksinäisyydestä ja yhteydestä toisiin, oikean ja väärän perusteista sekä sellaisten elämän

peruskysymysten kuin kärsimyksen ja kuoleman kohtaamisesta. Yhdessä nuorten kanssa pohditaan, millaisia vastauksia Raamattu ja kristillinen usko voivat antaa näihin kysymyksiin. Rippikoulun alkuvuolen tunneilla pyritään tietoisesti herättämään kysymyksiä ja on-

Partiolaisista toimivia jäseniä seurakuntaan

— Kaupungeissamme on paljon tyttöjä ja poikia, jotka eivät osallistu seurakunnan tyttö- ja poikatyöhön. Uskoisin, että partiotointia olisi omiaan auttamaan juuri tällaisia seurakunnasta vieraantuneita nuoria. Ehkä nuoret kasvaisivat partiossa toimiviksi seurakuntalaisiksi. Partio voisi olla väliköytenä vetämässä nuorisoa seurakunnan nuorten toimintaan mukaan.

Näin arveli seurakuntien partion koulutusohjaaja **Martti Aapasuo**. Hän on toiminut seurakunnallisessa partiotyössä vuodesta 1958 lähtien, aluksi lippukunnanjohtajana ja nykyisin koulutusohjaajana. Partiotointia hän pitää nimenomaan seurakunnallisena työmuotona.

Partioliiikkeen perustaja englantilainen lordi Baden-Powell perusti aikanaan partion kristilliselle pohjalle. Jokaiseen partiokokoukseen kuului olennaisena osana yhteinen rukous.

— Valitettavasti täytyy todeta, että nykyinen toiminta poikkeaa monessa suhteessa alkuperäisestä. Jos me pystyisimme seurakunnallisessa partiossa uudelleen ottamaan käyttöön tämän kristillisen perustan, saisimme partiotoininnan palautumaan entiselle hyvälle pohjalle, henkistä- ja sielunelämää kehittäväksi tasolle. Partion perustaja ei lähtenyt sille linjalle, että maailman nykyelämä vedettäisiin toiminnan piiriin, vaan hän lähti kokoamaan kadulta juuri niitä joukkoja, jotka olivat kadonneet pois. Hän veti nuoret sieltä toimintaan mukaan, samalla kun hän vei heidät luontoon ja opetti heille luonnon ihmeellisyksiä ja luonnosta saatavia tervettä ja hyviä, ihmiselle välttämättömiä asioita, kertoi **Martti Aapasuo**.

Porissa kuusi lippukuntaa

Porin seurakunnassa toimii tällä hetkellä kuusi lippukuntaa: Porin Nuotiopojat Keski-Porissa, Väinän Vartijat ja Teljän Tuikheet Teljäs-

sä, Pihlatytöt Pihlavassa, NTKY:n Porin Tulitikut sekä Saarenkiertäjät, joka on yhteislippukunta tyttöille ja pojille Reposaassa. Yhteensä näissä lippukunnissa on 150–200 jäsenmaksuna maksavaa partiolaista.

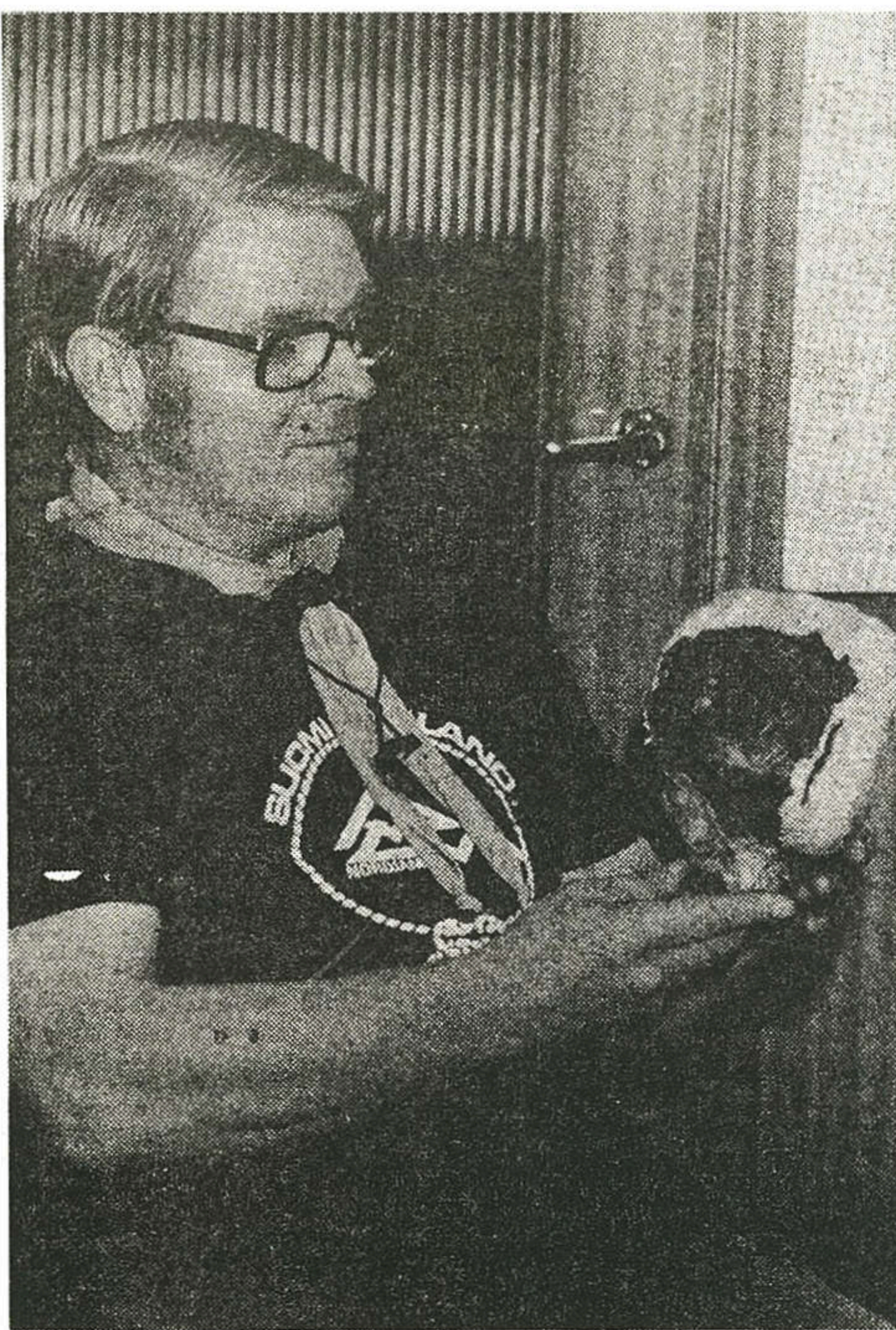
— Monissa muissa kaupungeissa on hyvin pitkälle vietyä seurakunnallista partiotyötä. Porissa ei asi-aa ole todennäköisesti oikein ymmärretty. Ei ole ollut henkilöä, joka olisi voimaperäisesti ajanut tätä asiaa. Olisi tärkeää saada ihmiset huomaamaan, että partio voisi olla seurakunnalle nimenomaan etsivä, kokoava työmuoto.

Partiossa toimitaan ikäryhmittäin. Jo 7–8-vuotias lapsi pääsee mukaan toimintaan. Nuoremmat pojat ovat kolkkia, tytöt taas tonttuja. Sitten tulevat varsinaiset partiokä, vartionjohtaja, eräpoika, vaeltaja, tarpoja... Mitään erikoisvaatimuksia partiioon pääsemiselle ei ole.

Kansainvälistä toimintaa

Leirit ja retket ovat partiolaisten hyvin tärkeitä. Leirejä on kahta tyyppiä, kesä- ja talvileirit. Toimiva lippukunta järjestää yleensä molemmat. Näiden lisäksi järjestetään erikoisleirejä. Esimerkiksi

viime kesänä oli henkijäämis-

Porin seurakunnallisen partiotyön koulutusohjaajana toimii **Martti Aapasuo**, jolle luonnosta löytyvät ihmeelliset esineet ovat tuttuja.

tiolaisella on mahdollisuus osallistua kirjeenvaihdon välityksellä. Miltei jokaisessa lippukunnassa on tyttöjä ja poikia, jotka ovat kirjeitse yhteydessä ulkomaisiin partiolaisiin. Joka neljäs vuosi järjes-

Kansainväliseen toimintaan par-

tiolaisella on mahdollisuus osallistua kirjeenvaihdon välityksellä. Miltei jokaisessa lippukunnassa on tyttöjä ja poikia, jotka ovat kirjeitse yhteydessä ulkomaisiin partiolaisiin. Joka neljäs vuosi järjes-

tetään myös kansainvälinen suurleiri, johon tosin vain muutamat harvat voivat osallistua, koska kustannukset ovat aika suuret.

Koulutusohjaaja totesi, että kaikki toiminta nielee kovasti varoja, eikä seurakunta ole ainakaan toistaiseksi pystynyt myöntämään tarvittavaa määrää, vaan lippukuntien on omaoimisesti hankittava lisää varoja. Tässä ovat avustaneet vanhempien yhdistykset, jotka ovat järjestäneet myyjäisiä, kirpputoreja yms. Nämä yhdistykset toimivat lippukuntien taustajärjestöinä.

Martti Aapasuo mielestä tärkeintä partiotoinnassa on ohjata nuorta: opettaa hänelle hyviä tapoja, opettaa häntä puhumaan oikealla tavalla, opettaa häntä käyttäytymään oikein omassa ympäristössään, koulussa ja muuallakin. Kaikki tämä tapahtuu leikin, askartelun ja ruumiillisen kunnan kehittämisen yhteydessä. Kaiken tämän tulisi tapahtua luonnossa, Jumalan kauniin luonnon keskellä.

— Partioasioissa pitäisi ensin saada seurakuntien luottamusmiehet ja työntekijät ymmärtämään, että se on tarpeellinen toimintamuoto. Vasta sen jälkeen voidaan koota ihmisiä, jotka alkavat toteuttaa sitä. Näitä poikia ja tyttöjä ohjaajia on vain liian vähän. Heitä meidän tulisi saada lisää, ei kuitenkaan sellaisia, jotka työntävät nuoren pois luotaan, vaan sellaisia, jotka vetävät lähemmäksi ja yrittävät opettaa. Päämääränä on tytön ja pojan saattaminen Jumalan läheisyyteen.

— Partioasetta vastaan on puhuttu paljon viime vuosina. Se on yritetty tehdä joksikin muuksi. Nyt huomataan, että on taidettu erehtyä. Tämä aate on taas nousemassa aallon harjalle päin. Todennäköisesti partioaate on kuolematon, sanoo **Martti Aapasuo**.

Maria ja Tuomo Lilja lapsista vanhin on tämän syksyn kuluessa saanut käydä aivan erilaista rippikoulua kuin vanhempansa aikoinaan.

ajan kuluessa niihin ehditään koulun, jossa opeteltiin paljon paremmin. Ehkä nuoret opetta-

antaa vastauksiakin. Heille ei ole omasta rippikoulusta jäänyt paljonkaan mieleen.

— Huomattavin ero tässä uudessa rippikoulussa on läksyjen puuttuminen. Tuntuu siltä, kuin nuoret pääsisivät entistä paljon vähemmällä. Nykyisin ovat myös eri sosiaaliset ryhmät samassa rippikoululuokassa. Aikaisemmin oli turhaa erottelua oppikoululaisten, ammattikoululaisten ja työssäkäyvien välillä. Uudessa rippikoulussa on otettu käyttöön myös erilaisia kasvatusmenetelmiä, esimerkiksi ryhmätyöskentely. Nykyisin myös opettajat pystyvät ilmeisesti lähestymään oppilaitaan

— Vanhemmille tarkoitettuja tilaisuuksia saisi olla enemmänkin, heti rippikoulun alkaessa yksi palaveri ja sen jälkeen muita säännöllisin väliajoin. Kaikilla vanhemmilla on varmasti paljon kyseltävää ja keskusteltavaa. **Maria ja Tuomo Lilja** ovat molemmat käyneet aikanaan lyhennetyn oppikoululaisten rippikou-

Diakoniakeskuksen joulukalenteri

Perinteiseen tapaan Porin seurakuntien diakoniakeskus järjestää joulukeräyksen rahankeräyslistoilla 24. 11.—23. 12. 1974.

Keräyksen tuotto menee kokonaisuudessaan kunnallis- ja vanhainkodeissa, sairaaloissa ja vankilassa jouluaan viettävien porilaisten hyväksi. Näitä tervetuloa tehdään noin 1.500 ja niiden valmistamisessa sekä jakamisessa auttaa Porin diakonilaitoksen nuorin oppilaskurssi yhden viikon ajan.

Joulua edeltävällä viikolla avataan Mikonkatu 8 — Antinkatu 22 — joulukeräyskulma, jossa otetaan vastaan tavaralahjoituksia. Toivomme saavamme puhdasta ja käyttökelpoista vaate-tavaraa, jota voimme jakaa vielä joulun jälkeenkin. Toimistostamme kysytään erityisesti miesten pukuja ja alusvaatteita sekä kenkiä.

Ohjelma kokonaisuudessaan on seuraava:

- 24. 11.—23. 12. joulukeräys keräyslistoilla
- 16. 12.—24. 12. tavarankeräyskulma Mikonkatu 8 — Antinkatu 22 avoinna kello 8—18
- 9. 12.—14. 12. tervetuloa kunnallis- ja vanhainkodeissa

Joulujuhlia:

- 20. 12. katulähetyksen joulujuhla Mikonkatu 8:ssa
- 24. 12. joulujuhla Porin poliisilaitoksella
- 24. 12. joulujuhla Katarinankatu 12:ssa (Sini-Nauha)
- 24. 12. joulujuhla Rauhanpuisto 11:ssa (Uskonmaja)
- 24. 12. aattoillan hartaus kello 17 siunauskappellissa: Porin seurakuntien kitarakuoro, pastori Anssi Simojoki ym., kolehti katulähetykselle.

Jos soittatte Porin seurakuntien diakoniakeskukseen puh. 14 107 tai 16 319, noudamme lahjoituksenne myös kotoa.

Toivotamme kaikille ystävillemme ja työmme tukijoille runsasta Jumalan siunausta ja jouluiloa "Hänessä, joka voi tehdä enemmän, monin verroin enemmän kuin kaikki mitä me anomme tai ymmärrämme..."

Porin seurakuntien diakoniakeskus

LÄHETYSLOUNAS RUOSNIEMESSÄ

järjestettiin sunnuntaina 29. 9. Porin päivän aikaan. Lounaalla kävi noin 220 ruokailijaa. Puhdas tuotto lähetyksen hyväksi oli 1.911,83 markkaa.

Toisenlainen vaihtoehto vapaa-ajan viettoon

Oloiltoja nuorelle väelle

Toisenlaisen vaihtoehdon vapaa-ajan viettoon tarjoaa nuorille Porin seurakuntien nuorisokeskus. Nuorisodiakoni Seija Mäkelä on yhdessä seurakuntanuorten kanssa järjestänyt Eteläkauppatori 4:n nuorisotiloissa oloiltoja, jotka ovat saaneet alusta pitäen hyvän vastaanoton. Oloiltoja on toistaiseksi ollut ainoastaan kerran viikossa, mutta parastaikaa suunnitellaan niiden pitämistä tiistaisin lisäksi myös lauantaisin.

Nuorisodiakoni Seija Mäkelä.

Oloillat aloitettiin lokakuun lopussa. Kävijöitä on iltaa kohden ollut 20–40 nuorta. Aluksi nuorille tiedotettiin illoista jaksamalla lehtisiä kaduilla, mutta pian sana kulki kaverilta toiselle ja toiminta on siten tullut jo monille tutuksi, kertoi Seija. Hän toivoo, että oloiltoihin löytäisivät tiensä varsinkin sellaiset nuoret, joilla ei ole iltaisin muuta paikkaa minne mennä. Talvipakkasilla ei kannata jäädä kadullekaan seisoskelemaan.

Oloiltojen aikana nuorilla on mahdollisuus pelata erilaisia pelejä, kuunnella musiikkia sekä ostaa virvokkeita ja kahvia; teetä saa ilmaiseksi. Samoin heillä on tilaisuus keskusteluun joko kahden kesken tai ryhmässä.

Seija totesi, että mitään erityistä ohjelmaa ei vielä ole järjestetty, koska toiminnan halutaan muodostuvan mahdollisimman tarkkaan nuorten omien odotusten mukaisesti. Muun ohjelman toteuttaminen tulee ajankohtaiseksi heti, kun siitä on kuultu enemmän nuorten mielipiteitä.

Tutustumista uusiin ihmisiin

Nuoret kertoivat Seijalle kokemuksistaan oloilloista seuraavaan tapaan:

Kari: Tämä on hyvä systeemi. Saa pelata ja kuunnella musiikkia. Kun porukkaa käy paljon, niin silloin viihtyykin paremmin. Nämä illat tuovat vaihtelua elämään.

Matti: Aikaisemmin olen viettänyt vapaa-aikani kotona tai kadulla. Sitten kaverit kertoivat tästä. Tämän pitäisi vain olla useammin auki.

Helena: Minä tykkään tämmöisestä. Voi jutella ja tutustua uusiin ihmisiin.

Marja: Jos ei ole paikkaa minne mennä, voi tulla tänne. Olen käynyt joskus seurakunnassa. Siellä on hassua: on aina sama porukka joka ilta. Kadulta pitäisi kutsua uusia ihmisiä mukaan.

Keskustelua ryhmissä

Mitä nuoret odottavat vastaisuudesta näiltä illoilta, käy ilmi seuraavista lausahuksista:

Ismo: Pelejä saisi olla lisää.

Kari: Jotain ohjelmaa voisi ehkä olla. Se toisi vaihtelua. Joku voisi alkaa vetää ryhmiä, joissa saisi keskustella.

Umas: Aiheen pitäisi kuitenkin olla vapaa. Hengellinen ohjelma pelottaisi muutamia pois.

Porin Rauhanyhdistyksellä juhla-seurat

Porin Rauhanyhdistyksen 80-daan nykyisestääänkin lisäta vuosijuhlaseuroja vietettiin tarpeen vaatiessa, sillä naapuritontti kiinteistöineen on myöskin ostettu yhdistyksen haltuun. Yhdistyksen perinteisiä seuroja on pidetty uutenavuotena ja pääsiäisenä. Syyskuun lopussa ovat olleet tavanmukaiset syysseurat ja pyhäinpäivän samoin omat seuransa. Viikottain toistuvia tilaisuuksia ovat olleet seurat sunnuntaisin sekä ompelu- ja lauantaiseurat. Porin Rauhanyhdistys on kuudes rauhanyhdistys, joka on eri aikoina peruskorjattu saavuttanut maassamme 80 vuotta laajennettu. Toimintaloja vuoden iän.

Yhdistyksen hengen mukaista työtä on tehty jo 1870-luvulta alkaen, mutta vuonna 1894 perustettiin Poriin oma yhdistys, jonka toiminta on jatkunut yhtämittaisesti kahdeksan vuosikymmen ajan. Porin Rauhanyhdistys toimii omassa talossa Neuvosmiehenkatu 6:ssa. Taloa kuudes rauhanyhdistys, joka on eri aikoina peruskorjattu saavuttanut maassamme 80 vuotta laajennettu. Toimintaloja vuoden iän.

YKSIN? EPÄTOIVOISENA? UMPIKUJASSA?

SINUA TAHTOO KUUNNELLA
15566
**PALVELEVA
PUHELIN**

PAIVYSTYS JOKA YÖ KELLO 21–06

Ismo: Ryhmissä voisi jutella muista asioista. Aluksi varmaan olisi vähän alkukankeutta, mutta kannattaisi niitä ainakin yrittää.

Kari: Ei hengellisenkään ohjelma pahitteeksi olisi.

Erik: Informaatiota tästä pitäisi olla enemmän. Musiikin pitäisi olla rauhallista ja sitä saisi olla enemmän. Ei mitään jytää.

Nuorisodiakoni Seija arveli, että tämmöisten iltojen tarve on aivan ilmeinen. Keski-Porin seurakunta onkin aloittanut vastaavalaisten iltojen pidon tiistaisin Lytylässä ja keskiviikkoisin Pormestarinluodossa.

— Ja lisää on luvassa ensi vuoden puolella, sanoi Seija.

NUORISODIAKONI

on tavattavissa henkilökohtaista keskustelua varten arkisin varmin kello 9–12 Porin seurakuntien nuorisokeskuksessa Yrjönkatu 8, 3. kerros. Nuorisodiakonin puhelinnumero on 17 117.

Porin Diakonialaitos toiminut 25 vuotta

Toisen maailmansodan jälkeinen aika on ollut kirkossamme voimakasta diakonian kasvamisen kautta. Tuohon kauteen liittyy myös Porin Diakonissalaitoksen toiminnan aloittaminen helmikuussa 1949.

Ajatus diakonissalaitoksen perustamisesta Poriin on ollut esillä kuitenkin jo paljon aikaisemmin. Loppiaisenä 1939 Nakkilan pappilassa vietettävillä syntymäpäivillä silloinen kirkkoherra Antti Perheentupa toi kysymyksen vakavasti esille. Asia tuli varsin ajankohtaiseksi sodan vuosina Viipurin Diakonissalaitoksen jouduttua evakko-tilaan. Sen henkilökunta ja osa irtaimistoa siirtyi Poriin, jossa toivottiin laitoksen alkavan uuden toiminnan. Lahti sai kuitenkin tuolloin etusijan ennen Poriä. Innostus diakonissalaitoksen perustamisesta Poriin ei kuitenkaan sammunut. Vuonna 1940 silloinen kansanedustaja Kyllikki Pohjola toi Amerikasta kokoamansa lahjavarat Poriin, josta muodostettiin peruspääoma Porin Diakonissalaitoksen säätiölle, jonka perustava kokous pidettiin helmikuun 22. päivänä 1941.

Sodan alettua uudelleen varsinainen toiminta jouduttiin siirtämään epämääräiseen tulevaisuuteen. Vuoden 1948 loppupuolella oltiin vihdoin vakuuttuneita siitä, että toiminta voitaisiin alkaa. Tuolloin saatiin näet tietää, että laitosta varten oli mahdollisuus saada huomattavaa apua Amerikan Luterilaisten Kirkkojen lahjoitusrahastosta. Toiminnan aloittamisesta teki päätöksen säätiön hallitus tammikuussa 1949. Useiden neuvottelujen jälkeen säätiö sai Porin kaupungilta lahjoituksena nykyisen tontin Satakunnan Keskussairaalan vierestä. Laitoksen johtajaksi tuli Nakkilan kirkkoherra Antti Perheentupa. Porin Diakonissalaitoksen viikkijuhlajia vietettiin pyhäpäivinä 1950.

Diakonissalaitoksen sairaalaa perustettaessa oli lähinnä mielessä kroonisten sairaiden hoito. Melko pian sairaalan toiminta laajeni, kun vuonna 1950 perustettiin korvaosasto ja vuonna 1951 silmäosasto, jotka puuttuivat tähän saakka koko Satakunnasta. 1960-luvulla Diakonissalaitoksen harjoittama sairaalatoimi kuitenkin loppui. Lääkintöhallitus ilmoitti, että osastot on vuokrattava Satakunnan Keskussairaalle. Vuonna 1965 allekirjoitettiin sopimus, jolla sairaala vuokrattiin Keskussairaallalle. Henkilökunta siirtyi samalla kyseisen sairaalan palvelukseen. Edellä mainittu vuokrasopimus Satakunnan Keskussairaalan kanssa on edelleen voimassa. Laitoksen perustamisvalheessa ei heti voitu ajatella itsenäisesti

hoidettavan seurakuntasairastalon perustamista. Siksi päätettiin, että laitoksen sisaroppilaitokset tulivat saivat sairaanhoitajakoulutuksen silloisessa Porin Sairaanhoitaja-Terveystieteiden koulussa. Yhteistyö sujui kitkattomasti. Vuodesta 1955 oppilaat saivat myös sairaanhoitajakoulutuksen laitoksen omassa koulussa. Diakonissalaitoksen johtajattarena ja diakoniaopiston rehtorina toimi laitoksen perustamisesta alkaen vuoteen 1973 sisar Nina Berg.

Säätiön työaloista tunnetuimmaksi on muodostunut kehitysvammaisten huolto. Tähän kiinnitettiin huomiota jo laitosta perustettaessa. Vuonna 1956 vihittiin Porin Hoitokoti käyttöön. Samana vuonna säätiö sai ostaa maata Uvilan kunnalta, jonne kehitysvammaisten huolto keskitettiin. Vuodet 1967–1969 olivat keskuslaitos Hoivakodin eli vuodesta 1968 Antinkartanon keskuslaitoksen suurta rakentamisen aikaa. Samaan aikaan kehittyi Antinkartanon avohuoltoverkosto.

Ensi vuoden alusta Antinkartanon keskuslaitos siirtyy kuntaliiton omistukseen. Porin Diakonissalaitoksen säätiö on tehnyt uraauurtavan ja mittavan työn kehitysvammaisten huollossa ja voi näin luovuttaa nykyaikaisen ja pitkälle kehittyneen keskuslaitoksen yhteiskunnan hoidettavaksi.

Diakonissalaitoksen huomattavana tavoitteena 1960-luvulla oli vanhustenhuollon aloittaminen. Vanhainkoti Honkala valmistui maaliskuussa 1961. Tänä vuonna vanhainkodin toimintaa laajennettiin, kun diakoniaopillaita vapautunut asuntola Metsämökki muutettiin vanhusten palvelutaloksi, jossa asukkaat saavat erilaisia välttämättömiä peruspalveluja.

Monipuolista koulutusta

Porin Diakonissalaitoksen säätiö ei juhlavuotensa ainoastaan muistele menneitä, vaan suuntaa

katseensa luottavasti ja toiveikkaasti tulevaisuuteen — toiminnan kehittämiseen ja laajentamiseen. Tänä syksynä on valmistunut säätiön hallintoelinten päätettäväksi kehittämissuunnitelma vuosikymmenen loppuun saakka.

Diakoniaopiston perinnäisen sisaropiskolun koulutusohjelmaa tarkistetaan ja uudistetaan parhaiten Suomen Diakonissalaitosten Liitossa. Sen lisäksi opistossa alkaa ensi syksynä puolitoista vuotta kestävä vajaamielishoitajakoulutus. Syksyisin toistuva kuusi-viikkoinen vajaamielishoitajien täydennyskoulutus toteutettiin tänä vuonna ensi kerran. Lisäksi opiston ohjelmaan pyritään sisällyttämään tilapäisiä seminaareja seurakuntien työntekijöille ja luottamushenkilöille.

Useita suuria rakennushankkeita

Koulutuksen lisääntyessä tarvitaan laitoksella lisää luokkatilaa. Koska Diakonissalaitoksella ei ole koskaan ollut yhteistä kokoonmistilaa tai juhlasalia, on nyt suunnitella niin sanotun kokoonmistalon rakentaminen, joka vihitään myös kirkkosaliksi. Tarvittaessa sali voidaan jakaa kolmeksi luokahuoneeksi. Rakennustöihin päästään ensi kesänä.

Kokoonmistalo palvelee erinomaisesti paitsi Diakonissalaitoksen omaa käyttöä myös lähiseudun seurakunnallisia tarpeita. Tässä toivomme yhteistyötä Porin seurakuntien kanssa.

Erilaisten myös ulkopuolisten juhlien pitopaikkana kokoonmistalon sijainti kaupungissa on sopiva. Tähän liittyen Diakonissalaitos suunnittelee kokonaispalveluperiaatteella toimivaa hautausmaastoa Poriin.

Lasten päiväkotitoiminta Diakonissalaitoksella alkaa ensi syksynä. Päiväkodista tulee n. 40-paikkainen. Päiväkotit tulee saamaan avustusta sekä valtiolta että Porin kaupungilta.

Tulevien vuosien suunnitelmiin

kuuluu vanhusten huollon laajentaminen edelleen. Tarkoituksena on rakentaa noin 30-paikkainen vanhusten palvelutalo. Taloon tulee etupäässä yksioitja ja muutamaksi. Asukkaille tarjottavia palveluja myös kehitetään ja monipuolistetaan.

Fyysisistä kuntoutusta ajatellen suunnitelmiin sisältyy myös kuntotalon rakentaminen. Taloon tulee uimahalli saunoineen ja erilaista kuntoutustilaa. Koska kuntopungin urheilu- ja ulkoilukeskus on Diakonissalaitoksen naapurina on kuntotalo valmis palvelemaan myös kaupunkilaisia. Alueellahan puuttuu saunomis- ja uintimahdollisuus talvisaikaan. Kuntoutustilaa jakaa alueella ei ole liiemmittä.

Tulevaisuuden suunnitelmiin sisältyy edelleen Eura-joen Kuivahdella olevan n. 5 ha:n merenranta-alueen kehittäminen viihtyisäksi ja rauhalliseksi lomakurssikeskukseksi.

Alueella on jo nyt majoitustilaa n. 40:lle hengelle sekä keittiö, ruokasali ja sauna. Kesäkoitti palvelu toistaiseksi Antinkartanon keskuslaitosta sekä Diakonissalaitoksen henkilökuntaa.

Antinkartanon keskuslaitoksen ja Satakunnan Keskussairaalan kanssa tehtyjen vuokrasopimusten päätyttyä vapautuu säätiölle runsaasti tiloja Diakonissalaitoksella.

Näiltä osin suunnitelmat käynnistyvät lähivuosien aikana. Yhteiskunnan kehittyessä sosiaalinen hyvinvointi ja turvallisuus kasvavat sen myötä. Virallinen sosiaalinen apu ei kuitenkaan ehkä heti ja kaikkeen. Monet epäkohtia ja laiminlyönnit yhteiskunnassamme antavat edelleen haasteita ystävyyksille säätiölle ja vapaaehtoisille järjestöille. Niin kuin ennen niin nykyin tarvitaan todella rakautta ja mielikuvitusta. Muuten ennen muuta tarvitaan kaikkivaltiaa ja kaikkivisaan Jumalan armollista johdattua, ystävien yhteiskunnan aineellista tukea paljon rukousta — rukousta he gessä ja totuudessa.

Seppo Tervakangas

Keski-Porin kirkkokuoron perustamisesta kulunut viisi vuosikymmentä

Keski-Porin kirkkokuoro on Kirkkokuoron juhlaconserttia tänä syksynä tullut toimineeksi viisi vuosikymmentä. Perinteisen adventtihartauden ohjelma oli joulukuun ensimmäisenä sunnuntaina tavallista juhlarampi, koska hartaus oli samalla kuoron 50-vuotisjuhlaconsertti. Päänumerona kuoro esitti dir. cant. Aarne Virtasen soittaman Laurentius Perosin messun. Kuoron nykyinen johtaja kanttori-urkuri Antti Yrjölä kertoi syksyn kuluneen tiivistä juhlaconsertin ohjelman harjoittamisessa. Tänä aikana morolla on kuitenkin ollut myös useita muita esiintymisiä, joita varten on kerrattu jo ennestään tuttuja lauluja.

Kuoron sisäisessä toiminnassa erityisen merkittävä vuosi oli 1933, jolloin kuorolle valittiin ensimmäinen johtokunta. Siihen kuului Kyösti Alho, K. F. Hedberg, K. Peltola, H. Blomberg, K. J. Penttilä ja Anna Huida, joka toimi sihteerinä aina vuoteen 1945 saakka. Kuoron ensimmäiseksi puheenjohtajaksi valittiin talousneuvos Kalle Peltola, joka uskollisesti hoiti tehtävää lähes kaksikymmentä vuotta. Kuorossa oli aluksi 19 laulajaa.

Vuonna 1949 Porin kirkkokuoron jäsenöt uusittiin ja kuoro rekistrettiin. Jälleen vuonna 1964 tehtiin muutoksia johtajajäsenistöön. Kuorossa on ollut johtajajäseninä muutamia muutoksia ja nyt kuoron johtajajäseninä ovat toimineet A. mus. Kyösti Alho, kanttori Pentti Summa, kanttori Kaarle Ahikainen, dir. cant. Arvo Elo ja opettaja Paavo Uusitalo. Vuonna 1971 alusta vuoden 1973 syksyyn vastasi johtajuudesta dir. cant. Aarne Virtanen, jonka jälkeen vastuu kuoron johdosta siirtyi jälleen varajohtaja Paavo Uusitalon harteille.

Kuoron puheenjohtajina ovat toimineet talousneuvos Kalle Peltola ja hänen olleet prokuristi Pentti Saarinen, johtaja Eino Saarinen ja opettaja Paavo Uusitalo. Nykyinen puheenjohtaja maanviljelijä Jorma Vaajakari on toiminut vuodesta 1966 lähtien tässä tehtävässä. Sihteerin tehtäviä ovat hoitaneet Anna Huidan jälkeen Elsa Aalto, Eino Miettinen, Ruth Fagerholm ja Huttunen ja Terttu Grönlund.

Sihteerin tehtäviä ovat hoitaneet Anna Huidan jälkeen Elsa Aalto, Eino Miettinen, Ruth Fagerholm ja Huttunen ja Terttu Grönlund.

Oratorioita, kantaatteja ja konserttimatkoja

Jo kuoron ensimmäisen "suuren" johtajan tavoitteena oli laajojen kirkkoruokkien esittäminen. Sopivien väliajojen otettiin ohjelmaan jonkun oratorion valmistaminen. 10-vuotisjuhlaconsertin ohjelmassa oli Haydnin oratorio "Vuodenajat", josta arvostelijat mainitsi seuraavasti: "Urkkutalutella Kyösti Alholle on annettava täysi tunnustus hyvin valmistetusta ja kunnialla läpiviedystä työstä — Porin kirkkokuoro suorastaan yllätti valmiudellaan."

Samoin 20-vuotisjuhlassa, joka oli kolme vuotta myöhässä sotien ja miespuolien vuoksi, oli ohjelmassa jälleen suurteos, Händelin Messias-oratorio, jonka esitys oli arvostelijain sanoin "suuri saavutus ja voitto sekä kuorolle että johtajalle". Kyseinen tilaisuus oli samalla pitkäaikaisen kuoronjohtajan ja perustajan eroajajuhla.

Porin kirkkokuoron johtajana pitkään toimineen kanttori Pentti Summan, johtajakauden aikana pidettiin 30-vuotisjuhlaaulajaiset. Arvostelijain mielestä kyseessä olevat "laulajaiset olivat juhlaa hengellinen taidehetki". Kanttori Pentti Summan aikaisemmin johtama nuortenkuoro liittyi kirkkokuoron vuonna 1948.

Dir. cant. Arvo Elon johtajakautena vietti kuoro 40-vuotisjuhlaansa 29.11.1964 ja esitti juhlaconsertissaan mm. V. I. Haapalaisen juhlaconserttia "Temppelin kellot",

joka oli sävelletty Porin kirkon 100-vuotisjuhlaa varten.

Kolme vuotta myöhemmin pidettiin Keski-Porin kirkossa Väinö I. Haapalaisen 30-vuotisjuhlaconsertti, jossa kuoro lauloi esittäen säveltäjän kantaatin "Temppelin kellot" ja lisäksi 10 erillistä laulua, joista kuusi kantaatista. Saman vuoden kesäkuussa kuoro teki kesämatkan Norjaan, esiintyen monilla eri paikkakunnilla mm. Porsgrundissa. Kuoron solisteina olivat tällä matkalla laulajat Margit Tuure ja dir. mus. Erkki Kalijärvi sekä puhujana rovasti Paavo Ekko.

Kuoron toiminnan kohokohtia ovat lisäksi olleet osallistuminen Satakunnan laulujuhliin Porissa vuonna 1970 ja seuraavana vuonna valtakunnallisille kirkkokuorokuorille Kuopiossa. Vuonna 1972 osallistuttiin Punkalaitumella pidetyille kirkkokuorokuorille.

Kuoron emäntänä toimii Kerttu Viloma ja isäntinä Arvo Salmela ja Frans Jokinen. Pitkäaikaisena nuotistonhoitajana on toiminut Anna Mäkelä.

Nykyiseen johtokuntaan kuuluvat Jorma Vaajakari, Aino Ekko, Salme Komulainen, Arvo Salmela, Irja Huttunen ja Terttu Grönlund.

Kuorolla on oma merkki, jonka on suunnitellut entinen kuorolainen Kalle Lahti.

Ennen harjoituksen alkua tutkivat nuotteja Keski-Porin kirkkokuoron sihteerit Terttu Grönlund sekä kuoron johtajat Paavo Uusitalo ja Antti Yrjölä.

Seurakuntavaalit Porissa

Kirkkovaltuuston ja kirkkoneuvostojen jäsenistä puolet uusia

Porin evankelis-luterilaisissa seurakunnissa oli tänä syksynä kaikkiaan 50.503 äänioikeutettua. Heistä marraskuussa järjestetyissä seurakuntavaaleissa äänesti 5.762 eli 11,41 %. Korkein äänestysprosentti oli Ahlaksissa, 22,33, ja toiseksi korkein Reposaarissa, 18,61. Keski-Porissa, Länsi-Porissa, Pihlavassa ja Porin Teljässä prosenttiluvut olivat 10—12.

Porin seurakuntien yhteiseen kirkkovaltuustoon valittiin 60 jäsentä. Nyt valituista on 31 uusia ja 29 entisiä. Kirkkovaltuuston jäsenistä on 46 miehiä ja 14 naisia. Valtuutettujen keski-ikä on noin 47 vuotta.

Porin seurakuntien kuuteen kirkkoneuvostoon valittiin yhteensä 62 jäsentä, joista uusia on 32. Miehiä kirkkoneuvostoissa on 39 ja naisia 23. Jäsenten keski-ikä on noin 48 vuotta.

Seurakunnittain tulivat valituiksi seuraavat:

AHLAINEN

Kirkkoneuvosto: Oiva Heliö, Pirkko Isosaari, Toivo Peltomäki, Heikki Anttoora, Heimo Ylermä ja Leena Nordman. Kirkkovaltuusto: Hilka Jaakkola, Kauko Säämäki, Niilo Akerlund ja Irma Lehtinen.

KESKI-PORI

Kirkkoneuvosto: Jorma Vaajakari, Sirkka Liisa Hämmäläinen, Väinö Kätkä, Rauni Rautavuori, Ossi Heino, Hilka Parvinen, Maija-Liisa Toivonen, Pentti Hannula, Arvi Ylönen, Eeva Yrjänä, Sirkka Hänninen, Raili Peltomaa, Kaino Kaipio ja Markku Niemelä.

Kirkkovaltuusto: Jorma Vaajakari, Sirkka Liisa Hämmäläinen, Ossi Heino, Mertsu Koski, Pauli Toivonen, Henry Tuulos, Väinö Kätkä, Raili Peltomaa, Pirkko Säteri, Ilkka Juusela, Hilka Parvinen, Antti Mattila, Pentti Hannula, Markku Niemelä, Aila Jokinen, Erkki Järvenpää ja Rauni Rautavuori.

LÄNSI-PORI

Kirkkoneuvosto: Eino Taimi, Kyllikki Kuuri-Riutta, Mikko Elo, Maija Iso-Anttila, Pentti Ihalainen, Ilmari Paukkunen, Antti Tommila, Henrik Lehto, Hannu Perko, Tapani Arvela, Eero Takala ja Kosti Koskenvaara.

Kirkkovaltuusto: Olli Runsamo, Eeva Suominen, Mikko Elo, Veikko Uusitalo, Pentti Ihalainen, Uno Peltomäki, Vilho Eskelinen, Henrik Lehto, Taisto Nissilä ja Reino Erkkilä.

PIHLAVA

Kirkkoneuvosto: Kauko Friman, Leena Javanainen, Väinö Salokangas, Arvo Ouramo, Kalevi Forssell, Matti Korpela, Heikki Haapasaari, Kerttu Lindgren, Niilo Siltanen ja Pentti Laurila.

Kirkkovaltuusto: Mikko Jämiä, Kauko Friman, Arvo Ouramo, Väinö Salokangas, Matti Korpela, Kalevi Forssell, Väinö Arasto ja Heikki Haapasaari.

PORIN TELJÄ

Kirkkoneuvosto: Pauli Happonen, Juhani Linkola, Mikko Kekki, Irja Kärkkäinen, Matti Vihermies, Erkki Simojoki, Osmo Mäenpää, Veikko Vuori, Liisa Syrjä, Aino Hahlman, Marja-Leena Laiho, Lempi Alho, Erik Berg ja Reijo Takko.

Kirkkovaltuusto: Pauli Happonen, Osmo Mäenpää, Into Merilehti, Hannu Syrjä, Irja Kärkkäinen, Mikko Kekki, Erkki Simojoki, Markku Sumiala, Marja-Leena Laiho, Aino Hahlman, Urho Sairanen, Mikael Suonpää, Arvo Alava, Lasse Neva, Matti Peltari, Matti Pärssinen ja Heino Kantola.

REPOSAARI

Kirkkoneuvosto: Ritva Hacklin, Sisko Tall, Margit Meriläinen, Frans Kasvinen, Mirjam Nurminen ja Raimo Hacklin.

Kirkkovaltuusto: Maija-Liisa Sahakari, Pertti Fredriksson, Anneli Pakkanen ja Aimo Ketola.

Keski-Porin kirkkokuoro on harjoitellut juhlaconserttinsa ohjelmaa koko syyskauden. Osan konsertissa esittävistä kuorolauluista johti opettaja Paavo Uusitalo (kuvassa vasemmalla).

Onko eläkeläisellä aikaa olla lähimmäinen?

Meitä eläkeläisiä on paljon, kästi. — Vielä tuota olisi jaksanut töitäkin puskea, ellei aivan raskaimpia ja vastuullisimpia, niin kuitenkin, ajatellaan varsin yleisesti. Mutta paljon yleisemmin sentään uskotellaan: Nythän minulla on aikaa omalle itselleni, omille harrastuksilleni ja tekemättömille töilleni. Voin toteuttaa monet vanhat toiveeni, jotka tähän asti ovat olleet kaunista unta vain. Ja oikein vakavin toteuttamisaikoin saatetaan jatkaa: Sain entistä paljon paremman tilaisuuden käydä kirkossakin ja yleensä hengellisissä tilaisuuksissa. Omalla pienellä panoksellani voin osallistua monenlaisen muuhunkin seurakunnalliseen toimintaan.

Mutta missä määrin eläkeläisillä karussa todellisuudessa on tuo edellä mainittu osallistumismahdollisuus? On helppoa havaita jokaisen, jonka askeleet edes silloin tällöin johtavat kirkkoon tai muihin seurakuntien pyhättöihin, että valtaosa kirkkokansasta on vanhoja ihmisiä, eläkeläisiä, ja naisia ennen kaikkea. Jo tämä on arvokasta osallistumista seurakunnalliseen toimintaan. Sen siunausellisuus saattaa ihmismielen usein nousevista epäilyistä huolimatta olla arvaamattomankin suurimerkityksinen. Autamme läsnäolollamme niitä, jotka kulloinkin jumalanpalvelusmenoja ovat suorittamassa emmekä varmasti "saa sielullemme vahinkoa", vaikka vähäinen arvostelunpoikanen kesken kaiken pyrkiä tajuntaamme. Kirkkojen penkit ovat olleet sukupolvien pyhiä istuimia ja sellaisia ne ovat yhä edelleen siitäkin huolimatta, että ne meidän päivinäme usein turhaan saavat odottaa käyttäjiään. Paljolti pohjautuu monien muittenkin seurakunnallisten

toimintamuotojen mahdollisuus eläkeläisten palveluaktiiviteettiin. Erilaiset lähetys- ym. piirit esim. tekevät siunausellista työtään ensisijaisesti heidän vaivannäkönsä ja osallistumishalukkuutensa turvin. Tietysti työssä on mukana nuorempia, joskin heidän osallistumismahdollisuuksiensa tiellä usein ovat mitä erilaisimmat syyt, ennen kaikkea tämä meidän elämämme kiireinen rytmi. Papit ja muutkin seurakuntien viranhaltijat joutuvat pit-

mään saarnojaan ja puheitaan aivan liian usein. "Ei päiväkään ilman puhetta", voisi vanhaa viisautta mukaillen heidän päiviensä menoa luonnehtia. Eikä se yksi suinkaan ole maksimi, päiväurakkaan niitä saattaa kuulua useitakin. Selvää on, että tällöin tuon tuostakin on nouseva puhujan paikalle valmistautumatta, ja siitä taas on seurauksena epäonnistuminen ja tyhjä mieli niin puhujalle kuin kuulijoillekin. Määrän kustannuksella laatu tavallisimmin kärsii. Sama koskee melkein kaikkea työtä, vaikkapa uskonnonopetustakin. On tietysti tärkeää, että tuntee ja sitä varten on riittävä määrä, mutta vielä tärkeämpää sitenkin on, miten ne pidetään.

Kirkonmiehet ja -naiset olisivat iloisia, jos he ainaisiksi puhemyllyiksi joutuneina saisivat apua maallikoilta, eläkeläisiltäkin. Mutta erikoisesti tällä työsaralla nousee eteen vaikeasti ylitettäviä esteitä. Vain harvat yksilöt uskaltavat elämässään puheitten pitäjiksi, ja siten jo "maallisetkin puhujapöytä" kuuluvat vain muutamille valituille, puhumattakaan saarnastuoleista. Maallisen, puhtaankin maallisen ja hengellisen välillä on melkoinen ero.

Maallinen on valitettavasti irtaantunut hengellisestä ja eiköhän vain hengellinen puolestaan maallisesta. Muun muassa tämäntapaista syistä johtuu, etteivät "maalliset" puhujat kovinkaan mielellään nouse hengellisten tilaisuuksien puhujakorokkeelle. Heillä ei omasta mielestään ole siihen ylhäältä saatua "valtakirjaa", he pelkäävät lausuvansa ylisanoja ja tekevänsä karhunpalveluksen hyvälle asialle. Mutta, kuten jo edellä mainittiin, ovat juuri eläkeläiset hengellisten tilaisuuksien uutterimpia sanankuulijoita. Erään porilaisen eläkeläis-seuran monista kerhoista on juuri hengellinen kerho saanut suurimman suosion. Sen järjestämissä tilaisuuksissa käy uskollisesti 100—150 eläkeläistä. Kerhon johdossakin, "vetäjänä", on eläkeläinen, joka itseään säästämättä, sydämeään on omistautunut tähän tosi arvokkaaseen työhön. Kuulijakunta on kiitollinen, eikä sitten muuta tarvitakaan.

Seurakuntien työkenttään kuuluu edellä kuvatus lisäksi monia työ- ja palvelumuotoja, kuten työ lasten, nuorison, vanhusten ja erilaisista sairauksista kärsivien hyväksi. Jälleen avautuu työsarkaa eläkeläisille-

kin ja juuri heille. Varsinkin vanhuksat ja sairaat odottavat monesti yksinäisissä kodeissaan ja hoitolaitoksissa lähimmäisiä, joilla olisi aikaa heille, sanottavana vaikkapa jokin vaatimaton, lohduttava sana, joka piristäisi mieltä ja antaisi uutta uskoa. Kotisisaret ja muut "virkailijat" ehtivät vain harvoin tervehdyskäynnille, sillä autettavia on paljon ja auttajia vähän, varsinkin viranpuolesta auttajia.

Mutta muita auttajia on sitäkin enemmän. Tässä onkin työsarkaa, jolla työskentelemisen varsinkin eläkeläiset arvostavat korkealle. Vanhan kunniavelvollisuus on käydä vanhaa tervehtimässä. Tällä saralla tehdään paljon hiljaista, maailmalle näkymätöntä tosi-inhimillistä työtä, jonka merkitys ei ole tilasto- eikä muunlaisin keinoin mitattavissa. Siihen osallistuvat, voi sanoa, melkein kaikki eläkeläisetkin, jos vain oma kunto ja voimat sen sallivat. Mukana ovat niin kirkkoon kuuluvat kuin siitä eronneet, niin "uskovat" kuin "epäuskot". Lähimmäisen vaikeudet ovat meidänkin vaikeuksiamme, kuiskaa jokin syvällä tajunnassamme. Sairaana tai vanhuksena luokse rientäessämme ei meidän tarvitse ajatella: olen niin huono ja taitamaton keskustelemaan noista hengellisistä. Varmastikin hänen luonaan on käynyt sellaisiakin, jotka niistä

osaavat puhua. Pääasia on, että menemme. Ehkäpä hänen sydäntään lähellä käyntimme aikaan ovat juuri ne asiat, joista me osaamme puhua. Ja sitä paitsi: kuuntelijan osan kunolla "viejiä" on aina ollut liian vähän. Yksinäisyydessä ja sairavuoteella mietityt asiat odottavat kuulijaansa.

Eino Salmenperä

Kirkkopäivät ensi kesänä Joensuussa

Yleiset kirkkopäivät pidetään 7.—10. 8. 1975 Joensuussa. Näiden järjestyksessä 27. kirkkopäivien aihepiirinä on kirkon sielunhoidollinen tehtävä nykyajassa. Roomalaiskirjeen kehoitus "Hoivatkaa toinen toistanne, niin kuin Kristuskin on teidät hoivaansa ottanut" on otettu päivien tunnukseksi. Päivien järjestäjänä on Suomen kirkon seurakuntatyön keskusliitto yhdessä Joensuun ja Piellisen seurakuntien kanssa. Edelliset kirkkopäivät pidettiin kesällä 1973 Porissa.

Merimieslähetysmyyjäiset tuottivat Pihlavassa 1.500 markkaa. Kiitokset järjestäjille, lahjoittajille ja ostajille!

PORIN KIRKKOSANOMAT

Porin ev.lut. seurakuntien julkaisu ● 30.000 kpl ● Jakelu jokaiseen porilaiseen talouteen.

Päätoimittaja Paavo Yrjölä
Toimitussihteeri Kirsti Kautto
Toimituskunta Eino Salmenperä, Helena Rosenblad ja Veli-Pekka Jarva

Toimituksen osoite Hallituskatu 9, 28100 Pori 10, puh. 14 972

Satakunnan Kirjatoimilaitos
Osakeyhtiö, Pori 1974